

A Fővárosi Ítéletábra a Kummer Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Kummer Ákos) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Dobrossy és Társai Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Szabados Gergő) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen jóhírnév megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. február 13. napján kelt 5.P.23.032/2017/9. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperest további 6.000 (hatezer) forint kereseti illeték megfizetésére kötelezi.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint+áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes által működtetett ... televíziós csatorna „...” című műsorában 2006. május 26-án „Offshore ... a ... mögött” címmel sugároztak riportot. A műsorvezető felvezetése szerint „... Ez a neve annak az offshore cégnek, amelyik a ... oligarchájához, felperes nevéhez köthető.” Utaltak arra a korábbi hírre, hogy a ... pártkasszájából jelentős összeg folyik be egy emberhez. A riport szerint „az viszont mindezidáig nem került napvilágra, hogy ... legfőbb bizalmasának egy offshore céghez is köze van.” Ezt követően ... kiszivároztatott levelére utalva azt közölték, hogy a felperes a tulajdonosa annak az egyszemélyes kft.-nek, amelytől több milliós tanulmányokat rendelt a Utaltak ahu egyik beszámolójára. Ennek alapján közölték, hogy a felperes és ... milyen üzleti kapcsolatban állt, és hogy közösen alapított cégük a ... nemcsak adószakért, hanem megpróbálja elkerülni is azt. Azt is közölték, hogy a közösen alapított cég a kézbesítési megbízottja egy dominikai adóparadicsomba bejegyzett offshore cégnek, ezen offshore cég neve ... Ltd. Egyéb cég kapcsolatra is utaltak.

A „...” című műsor 2016. május 29-i adásában a „Lemondott ...” című tudósításban arról számolt be, hogy ismét ...t választotta elnökének a ..., miközben helyette a frakcióvezető ... lett. Közölték azt is, hogy az elmúlt héten a „...” derítette ki, hogy a ... mögött álló üzletember, a felperes, érdekelt volt üzlettársával offshore cégben is, aminek a neve

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa működtetett ... televíziós csatorna „...” című műsorának 2016. május 26-i adásában valótlanul állította, hogy offshore céggel van kapcsolata és köthető hozzá egy ... nevű offshore cég, illetve a 2016. május 29-i adásában valótlanul állította, hogy érdekeltsége volt offshore cégben. Kérte, hogy a bíróság elégtételadásként arra kötelezze az alperest, hogy az elkövetett jogsértés miatt sajnálkozását levélben fejezze ki, amelyben bocsánatot is kér, továbbá jogosítsa fel ezen levél nyilvánosságra hozatalára. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 500.000 forint sérelemdíj és ennek 2016. május 30-tól járó kamatai megfizetésére, valamint a jelen perrel kapcsolatosan felmerült perköltség megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy olyan tényt, miszerint a felperes offshore céggel kapcsolatban áll nem közölt, adásaiban valós tényekből, közhiteles nyilvántartások adataiból vont le okszerű következtetéseket. Álláspontja szerint önmagában az, hogy valakit offshore céggel kapcsolatban állónak minősítenek, a jóhírnév sérelmét még valótlanúsága esetén sem valósítja meg, mert ilyen céget alapítani, abban részt venni a magyar jogszabályok szerint sem tilos. Az alperes a felperessel kapcsolatban a „köthető,” „köze van,” „érdekelte” kifejezéseket használta. Ebből egyértelműen kiderül, hogy pusztán véleményt fogalmazott meg. Hivatkozott arra, hogy a felperes semmivel nem bizonyította, hogy a perbeli adásokkal összefüggésben szűkebb vagy tágabb környezetében megítélése negatívan változott, ezért a sérelemdíj iránti igény elutasítását kérte azzal, hogy azt összecszerűen is eltűzottnak tartotta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének túlnyomó részben helyt adott. Megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, amikor az általa működtetett ... televíziós csatorna „...” című műsorának 2016. május 26-i adásában valótlanul állította a felperesről, hogy offshore céggel van kapcsolata és hozzá köthető egy ... nevű offshore cég, illetve a 2016. május 29-i adásban valótlanul állította, hogy a felperesnek érdekeltsége volt offshore cégben. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a felperesnek küldendő bocsánatkérő levélben fejezze ki sajnálkozását a felperessel szemben elkövetett jogsértés miatt. Ezt a levelet a felperes belátása szerint hozhatja nyilvánosságra. Kötelezte az alperest arra is, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 forint sérelemdíjat, ennek 2016. május 30-tól kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 30.000 forint+áfa perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest arra is, hogy fizessen meg az adóhatóság felhívására 30.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság a peres felek előadása, a becsatolt iratok, a megismert kép- és hanganyag, valamint ... tanúvallomása alapján tényállásként azt állapította meg, hogy a riporter a felperesről oly módon tájékozódott, hogy az interneten elérhető anyagokat tanulmányozta, többek között a vele kapcsolatba hozható cégekről is informálódott. Ennek alapján azt állapította meg, hogy a felperes egyik üzlettársa kézbesítési megbízottja egy offshore cégnek, ezen üzlettárs neve ..., aki a ... Kft.-t a felperessel közösen alapította. A felperest egy ... irodaházban igyekeztek utolérni, neki kérdéseket feltenni, de nem jártak sikerrel. A ... sajtóirodája sem kívánt nyilatkozni. Ismertette a május 26-i adásban elhangzottakat, és megállapította azt is, hogy május 27-én a ... sajtótájékoztatót tartott. Ezen megjelent a felperes is, aki a sajtó részére kifejtette álláspontját. Erről az eseményről az alperes a május 29-i adásban nem számolt be, lényegében megismételte a 26-ai adásában közzétetteket, miszerint a ... mögött álló üzletember, a felperes volt üzlettársával érdekelt offshore cégben is, melynek a neve

A cégjegyzék adataiból ugyanakkor megállapította, hogy a felperes 2011. október 14-én kilépett a ... Kft.-ből. Ezen kft. kézbesítési megbízotti státusza három évvel a kilépést követően jött létre az offshore céggel, mely időpontban a felperesnek a kft.-vel már semmilyen kapcsolata sem volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:45. § (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, a 2:51. § (1) bekezdését, 2:52. § (1), (2) és (3) bekezdését. Azt rögzítette, hogy a jogsértés megtörténtének bírósági megállapítására vonatkozó igény alapos, ugyanígy az a felperesi kereset is, hogy az alperes adjon megfelelő elégtételt bocsánatkérő levél formájában, melynek nyilvánosságra hozataláról ne az alperes, hanem a felperes rendelkezessen.

A sérelemdíjat 300.000 forint erejéig tartotta megalapozott igénynek figyelemmel arra, hogy a jogsértés negatív hatásai csak részben a felperesre, nagyobbik részben a ... Pártra irányultak, vele szemben valósultak meg. Utalt arra, hogy az offshore kapcsolatok létesítésének, fenntartásának hangoztatása a társadalmi közvélekedésben alkalmas az érintett negatív megítélésére. Figyelemmel volt a sérelemdíj kettős funkciójára is. A perköltség viselésére az alperest a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte figyelemmel a nagyobb arányú pervesztességére is.

Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a felperes keresetét utasítsa el és marasztalja a perköltségben.

Fenntartotta azt az elsőfokú eljárásban is kifejtett védekezését, miszerint a felperes által sérelmezett közlések valós tényekből levont okszerű következtetések, másrészt azok nem is sértőek. Hivatkozott a 7/2014. (III. 7.) AB határozat megállapításaira, miszerint közlései közéleti vita során hangzottak el és fenntartotta azt is, hogy önmagában az a kijelentés, miszerint a felperes offshore céghez köthető nem alkalmas társadalmi megítélésének negatív irányú befolyásolására. Hivatkozott arra is, hogy mindkét riportban tényszerűen közölte a felperes céges és baráti kapcsolatait, ezért az ezen kapcsolatokból levont következtetés olyan vélemény, amely jogsértésként nem értelmezhető, hogy a perbeli véleményt a felperes, mint közszereplő tűrni köteles. Utalt e körben a Ptk. 2:44. §-ára, valamint a 2:45. § (2) bekezdésére.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem megfelelően tárta fel, abból megalapozatlan következtetéseket vont le, valamint releváns körülményeket figyelmen kívül hagyott. E körben arra hivatkozott, hogy a felperes még csak előadást sem tett arra vonatkozóan, hogy a kért nem vagyoni kártérítés miként és mennyiben alkalmas az őt ért vagyoni hátrány hozzávetőleges kiegyenlítésére. Nem igazolta, hogy a jogsértés személyére, illetve környezetére milyen negatív hatást gyakorolt. A tanú vallomását az elsőfokú bíróság tévesen értékelte, mert abból egyértelműen kiderül, hogy az alperes megpróbált lehetőséget adni a felperesnek az álláspontja közlésére.

A sérelemdíj összegszerűségével kapcsolatosan hivatkozott a Fővárosi Ítéletábrla Polgári Kollégiuma 1/2013. (VI. 17.) számú határozatára, eseti döntésre is. Előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat, indokolási kötelezettségének nem tett eleget maradéktalanul, mert nem adta elő, hogy mely bizonyítékokat hogyan értékelt, azt sem, hogy a felperest ért joghátrány miben és milyen mértékben nyilvánult meg, az általa megítélt sérelemdíj miért alkalmas a jogsértés kompenzálására.

Kérte, hogy a másodfokú bíróság a perköltség megállapítása során vegye figyelembe az alperes jogi képviselőjének készkiadását, amelyet mérlegeléssel tárgyalásonként 20.000 forintban kért megállapítani útiköltség címén.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Hivatkozott arra, hogy az alperes a sérelmezett műsorban azt állította róla, hogy offshore cégekben érdekelt, melynek neve ..., hozzá ilyen nevű offshore cég köthető, ahhoz köze van. Ezt az állítást nem tudta bizonyítani. Az köztudomású, hogy az ilyen típusú közlések az általános közfelfogás szerint sértőnek tekintendők. Hivatkozott arra, hogy az ítélet rendelkező részének nem kell szöveghűen igazodnia a sérelmezett közlésekhez, pusztán tartalmilag kell azzal egyezőnek lennie. Az alperes által is hivatkozott cégiratokból egyértelműen megállapítható, hogy vele kapcsolatban akár a jelenre, akár a múltra vonatkoztathatóan offshore kapcsolatot állítani valótlan állítás. Álláspontja szerint megalapozott véleményről csak akkor lehet szó, ha ez a vélemény a műsor nézőiben is ki tud alakulni. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha a sajtószerv hiánytalanul közli azokat a tényeket, amelyekből következtetését felállította. Jelen esetben az alperesi médiatartalmakban egyáltalán nem jelent meg az a körülmény, hogy az ott bemutatott cégháló kulcselemének, a ... Kft.-nek már évek óta nem volt tagja akkor, amikor ezen céggel kapcsolatosan offshore kapcsolatok léte felmerülhetett. Ez kizárja, hogy a róla közöltek megalapozottan véleményként lehessen értékelni. Hivatkozott arra, hogy jelen perben sérelemdíj iránti igényt, nem pedig nem vagyoni kártérítés iránti igényt terjesztett elő. A sérelemdíj összegszerűségével kapcsolatosan a kialakult bírói gyakorlatra utalt és arra, hogy köztudomású tények bizonyítása szükségtelen. Hivatkozott arra is, hogy a keresetlevelében részletesen kifejtette, miszerint a közvélemény egyértelműen hátrányosan ítéli meg azokat, akik offshore céggel összefüggésbe hozhatók. Rámutatott továbbá arra is, hogy az ítélet 3. oldala részletesen kitért mind az alperes által csatolt cégiratok, mind a tanú vallomásának értékelésére, ezért megalapozatlan az az alperesi hivatkozás, hogy indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság elsősorban azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 221. § (1) bekezdésben foglalt követelményeknek megfelel-e. Azt állapította meg, hogy az elsőfokú ítélet érdemi felülvizsgálatának nincs akadálya, mert az elsőfokú ítélet - ha nem is részletekbe menően - a megállapított tényállást, és az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölését tartalmazta. Az alkalmazott jogszabályokat az elsőfokú bíróság feltüntette és röviden azokat a körülményeket is megemlítette, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak tartott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett, indokait az alábbiak szerint kiegészítve osztja.

Az a perben nem volt vitás, hogy a sérelmezett alperesi műsorok a nézők tájékoztatását célozták, azok témáját a hazai politikai élet eseményei képezték, ezért az abban foglalt közlések alapvetően közügyekben történő megszólalásnak minősíthetők. Azok megítélése során a sajtószabadság legszélesebb körű érvényesülését kell szem előtt tartani. Az alperes által is hivatkozott 7/2014. (III. 7.) AB határozat azt rögzíti, hogy a közéleti szereplőkre vonatkozó beszéd a politikai véleménynyilvánítás központi alkotóeleme. A közügyek megvitatásának lényegi részét jelentik a közügyek alakítóinak tevékenységét, nézeteit, hitelességét érintő megnyilvánulások. A társadalmi, politikai viták jelentős részben éppen abból állnak, hogy a közélet szereplői, illetve a közvitában - jellemzően a sajtón keresztül - résztvevők egymás elképzeléseit, politikai teljesítményét és azzal összefüggésben egymás személyiségét is bírálják. A sajtónak pedig alkotmányos küldetése, hogy a közhatalom gyakorlóit ellenőrizze, aminek szerves részét képezi a közügyek alakításában résztvevő személyek és intézmények tevékenységének bemutatása és - akár rendkívül éles hangú - kritikája. Annak ellenére tehát, hogy a közéleti véleménynyilvánítás fókuszában maguk a közügyek - nem

pedig a közszereplők - állnak, a közügyek alakítóinak személyiségét érintő megnyilvánulások túlnyomó része szükségszerűen és elkerülhetetlenül a politikai véleménynyilvánítás védelmi körébe tartozik. A közügyek vitatásának kiemelkedő alkotmányos jelentősége ezért azzal jár, hogy a közéleti szereplők személyiségének védelmében a szólás- és sajtószabadság szűkebb körű korlátozása felel csak meg az Alaptörvényből levezethető követelményeknek. Különösen fontos alkotmányos érdek, hogy a polgárok és a sajtó bizonytalanság, megalkuvás és félelem nélkül vehessenek részt a társadalmi és politikai vitákban. Ellene hatna ennek, ha a megszólalóknak a közéleti szereplők személyiségvédelmére tekintettel széles körben kellene tartaniuk a jogi felelősségre vonástól. E követelmények a büntetőjogi felelősségre vonáson túl a polgári jogi jogkövetkezmények tekintetében is irányadók. A kártérítések - az új Ptk. rendszerében: sérelemdíjak - alkalmazásának szélesre tárt lehetősége szintén komoly visszatartó erőt jelenthet a közvitában való részvételtől {7/2014. (III. 7.) AB határozat [48]}.

Ez azonban önmagában nem jelenti azt, hogy valótlan tény állítása vagy híresztelése esetén az érintett a megsértett személyiségi jogait ne érvényesíthetné. A véleménynyilvánítás szabadsága az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra attól függetlenül kiterjed, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy helytelen, tiszteletre méltó vagy elvetendő. A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. A szólás- és sajtószabadság határainak megvonásánál mindazonáltal indokolt különbséget tenni az értékítéletek és a tényállítások védettsége között. Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt {7/2014. (III. 7.) AB határozat [49]}.

A perbeli esetben a peres felek között a sérelmezett közlés tényállító, illetve véleményformáló jellege között volt vita, amely körben az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást. A 2016. május 6-án közreadott riport során valóban felsorolja az alperes, hogy milyen tényeket vett figyelembe, milyen forrásokból származó információkat ismert meg, amelyek alapján tette a sérelmezett közléseit. Bizonyos tények egymás mögé sorakoztatása azonban önmagában a sorban utolsó közlést még nem teszi következtetéssé, amennyiben azok között megbonthatatlan logikai láncolat nem állítható föl. A perbeli esetben a felperes pusztán azt sérelmezte, hogy hozzá a ... elnevezésű offshore céget kötötték azáltal, azt, hogy azzal kapcsolata, abban érdekeltsége volt. A rendelkezésre álló adatok alapján ilyen következtetésre az alperes nem juthatott. Azon körülmény alapján, hogy egy olyan cég, amelyikben a felperes érdekeltsége 2011-ben megszűnt, három évvel később kézbesítési megbízottja lesz a ... nevű cégnek, nem támasztható alá az alperes állítása.

Az Alkotmánybíróság 13/2014. (IV. 18.) AB határozatának [38] bekezdésében rámutatott arra, hogy az értékítéletek bizonyítását nem is lehet megkívánni, így azok önmagukban élvezik a véleményszabadság oltalmát. A határeseteket az úgynevezett értékítélettel terhelt tényállítások jelentik, amelyek az EJEB gyakorlatában a véleményszabadság magas szintű védelmét élvezik [EJEB, Karsai kontra Magyarország, (5380/07), 2009. december 1., 33-35. bekezdések]. Szintén a véleményszabadság oltalma alatt állnak az erős, túlzó jellegű kritikát megfogalmazó és polemikus stílusban megírt, ámde vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéletek is [EJEB, Dichand és mások kontra Ausztria, (29271/95), 2002. február 26., 52. bekezdés]. Ugyanakkor az EJEB mércéje szerint minél határozottabb, erősebb egy-egy értékítélet, annál szorosabb ténybeli kötődést kell mutatnia [EJEB, Pedersen és Baadsgaard kontra Dánia, (49017/99), 2004. december 17., 76. bekezdés].

Az értékítéletekkel szemben a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető. Így a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy

híresztelésével szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körütekintést sem mulasztotta el. Míg az értékítéletet megjelenítő vélemények nagyobb toleranciát követelnek, addig a tényeket állító, avagy híresztelő kifejezések esetében fokozottabb gondosság követelhető meg. Az értékítéletek és a tényállítások eltérő megítélése tehát korrelál a közügyeket vitató és az egyéb ügyeket érintő szólások tekintetében {13/2014. (IV. 18.) AB határozat [41]}.

A 2016. május 29-i riportban az alperes a korábbi állítása tartalmát lényegében megismételte. Ezen közlés esetében azonban minden konkrétum nélkül, pusztán visszautalt a pontosan meg sem jelölt műsorára egy alapvetően más témájú információ közreadása során. Ezt a műsort a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma által a sajtó-helyreigazítási perek elbírálásának szempontjait rögzítő, ám a személyhez fűződő jogi perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalás alapján értékelve egyértelműen valótlan tényállítást tett az alperes. E szerint ugyanis a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Ezen műsorszámban olyan közlés, ami a sérelmezettel bármiféle összefüggést is mutatna nem található, ezért nem alapos az alperes azon hivatkozása, hogy valós tényekből okszerűen vont volna le következtetést.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azon alperesi érveléssel sem, hogy nem sértő a felperesre nézve egy olyan valótlan állítás, hogy offshore céggel hozható kapcsolatba. E körben, egyetértve a felperes fellebbezési ellenkérelmében hangsúlyozottakkal, azt emeli ki, hogy az offshore tevékenység társadalmi megítélése egyértelműen negatív.

A sérelemdíj körében kifejtetteket sem osztotta a másodfokú bíróság. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésben rögzített szempontokat figyelembe véve az állapítható meg, hogy az alperes felróhatóan járt el, mert az egyértelmű, és általa is ismert tényeket figyelmen kívül hagyva állított valótlant. Arról jelentős számban értesültek az emberek. A felperes igénye a hasonló jellegű megszólalásokkal összefüggésben kialakult bírói gyakorlatra tekintettel sem tekinthető eltúlzottnak. Az elsőfokú bíróság által meghatározott összeg az e körben figyelembe vehető köztudomású tények alapján helytálló volt. A másodfokú bíróság nem látott indokot e mérlegelés körében hozott döntés megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság azonban a per tárgyának értékét helytelenül állapította meg, ezért a le nem rótt illeték megfizetéséről is tévesen rendelkezett. Abban az esetben ugyanis, ha a személyhez fűződő jogában megsértett fél objektív és szubjektív szankciók alkalmazását egyaránt kéri egy keresetben, úgy az egységes keresetnek minősül. Ilyenkor azt az illetékalapot kell figyelembe venni, amely az adott esetben magasabb (BH2001. 367.).

Jelen per tárgyának értéke ezért az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján 600.000 forint, ezért a kereseti illeték összege 36.000 forint. Erre figyelemmel további 6.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest a másodfokú bíróság a Magyar Állam javára külön felhívásra figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján érdemben helybenhagyta, az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezését megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. § utaló szabálya alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek a másodfokú eljárással

összefüggésben, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított perköltséget megfizetni.

A le nem rótt fellebbezési illeték viselésről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2018. június 20.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Istenes Attila s.k.
bíró